

A photograph of a stethoscope resting on a metal surface against a green wall with a white smudge. The stethoscope is black and silver, with the chest piece resting on a horizontal metal bar. The background is a textured green wall with a large, irregular white smudge on the left side. The text 'Mária Ferenčuhová' and 'Imunita' is printed in white on the right side of the image.

Mária Ferenčuhová
Imunita

Copyright © Mária Ferenčuhová, 2016
Study © Marta Součková, 2016
Photography © Mária Ferenčuhová, 2016
Graphic and cover design © E. J. Groch, 2016

ISBN 978-80-970014-8-3

EDÍCIA POÉZIA

Mária Ferenčuhová

Imunita

Schopnosť obrany

... pod povrchom bolo to, čo si netrúfam pomenovať.

Czesław Miłosz

M. R. (39)

Začiatok je pomalý
a takmer prirodzený:
vysychanie kože,
záhyby, kde ešte nedávno
bola rovina.

Nová pokožka
má povahu starej.
No sú tu aj zmeny:
odlišné sfarbenie, iná
kresba pórov, nečakaná
krehkosť, erózie,
subendemit staroby
a ohňostroj
celkom nových buniek.

Aj vnútri
čo nevidieť
vzkypí nový život.
Napokon sa
obrátim sama proti sebe
v záujme svojej vlastnej
záchrany.

T. R. (2)

Slabá alebo nepatričná odpoveď.
Tlenie namiesto zápalu.
Dutiny zaliate hlienom,
tiene, žily, ložiská a sloje.
Ohňovzdorné.

Indukovať schopnosť
obrany. Posilniť, vylepšiť,
nahradiť, ponúknuť novú:

Z neduživého
vytvoriť funkčného,
integrovateľného
jedinca.

A. J. (54)

A.

Dievčatá, nebudem teraz chvíľu písať,
previezli ma do nemocnice,
prestali sa mi
tvoriť krvné doštičky,
krvácam,
našťastie veľmi pomaly,
zo všetkých otvorov.

J.

Predám zbierku nedotknutých
parfumových miniatúr,
594 kusov, 4 a 5ml flakóny,
zoznam a fotografie v prílohe.
Niektoré sú prázdne,
obsah
pozvoľna vyprchal.

S. P. (87)

Čakajú všade. V kaviarni,
na ulici, v parku:
na žuchnutie tela,
na stratu síl,
na zosunutie kože,
tuku, orgánov a hĺbky kostí.
Spadla som, nič vážne,
zvolala som,

to sú len kolená,

všetci hneď pri mne,
zadýchaní, zružovení,
ochotní na chvíľu pozdržať
zomieranie,
vzápätí kroky
nasmerovať inam,
na vychodené trasy
zaliate celkom novým
svetlom.

F. H. (32)

Ešte je čas. Ešte sa mi pamäť
načisto nerozpadla, ešte sa hýbem,
viem udržať pero, zdvihnúť telefón.
Dokonca zrozumiteľne odpovedám,
prebalím syna a pritisnem sa k žene.

Nemá význam tento čas
merať v sekundách
alebo v rokoch:
Je vyjadrený vzťahom každej chvíle
k trvaniu celého života.

Tvár syna, vkĺznutie do jeho
pohľadu, čakanie na autobus:

teraz.

G. S. (79)

Moje bunky vedia mnoho.
Ale hovoria len to najnutnejšie.

Dnes ich už moje telo
nemá pod kontrolou ako kedysi.
Pleť svojvoľne vytvára
pigmentové škvrny. Z uší mi
vyrastajú chlpy.

Zostáva už len čakať, či gén, zodpovedný
za rast mojich buniek, nepreruší
mlčanie v nesprávny čas
a na nesprávnom mieste.

Ako génom vstúpiť
hodnotu ticha? A čo ak
ju poznajú, akurát nehodlajú
mlčať?